

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 415/2022
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., као правног следбеника покојне ББ, бишве из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Иванишевић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Добрица Лазић, адвокат из ... – ..., тужене ГГ из ..., као правне следбенице покојног ДД, тужених ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., као правних следбеника тужене покојне ЖЖ, правне следбенице покојног ДД и тужених ЗЗ из ... и ИИ из ..., ради утврђења својине, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4163/18 од 13.06.2018. године, у седници одржаној 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4163/18 од 13.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1009/17 од 26.01.2018. године, исправљеном решењем од 09.05.2018. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиле од 28.01.2014. године, исправљеном на рочишту од 06.06.2017. године. Ставом другим изреке одбијен је предлог за прекид поступка до правноснажног окончања поступка у предмету Првог основног суда у Београду О.бр. 10183/14. Ставом трећим изреке утврђено је да је тужила ванкњижни власник приземне куће површине 68м², постојеће на кат.парц. .../..., уписаној у лист непокретности бр. ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе. Ставом четвртим изреке је утврђено да је тужила носилац права коришћења са $\frac{1}{4}$ идеалних делова на катастарским парцелама наведеним у изреци, површине за сваку парцелу наведене у изреци, уписаним у лист непокретности бр. ... КО ..., те да се на основу првостепене пресуде тужила може укњижити као сукорисник на наведеним деловима предметних непокретности, што је тужени ВВ дужан да призна и трпи, док је ставом петим изреке одбијен је захтев тужиле за утврђење права коришћења на наведеним непокретностима у претходном ставу изреке у односу на тужене ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ЗЗ и ИИ. Ставом шестим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено утврђење да је тужила ванкњижни власник помоћног објекта (летње кухиње и оставе) површине 21 м², постојећег на кат. парцелама наведеним у том ставу изреке, уписаним у лист непокретности бр. ... КО ..., што би тужени били дужни да признају и трпе, брисањем

туженог ВВ као корисника са $\frac{1}{4}$ на кат. парцелама наведеним у четвртном и шестом ставу изреке пресуде. Ставом седмим изреке одбијен је захтев туженог ВВ за обезбеђење парничних трошкова од стране тужиле, а ставом осмим изреке обавезан је тужени ВВ да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 508.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4163/18 од 13.06.2018. године, одбијена је жалба туженог ВВ и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 1009/17 од 26.01.2018. године, исправљена решењем истог суда од 09.05.2018. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном и осмом изреке.

Против првонајне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ је благовремено поднео ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, и погрешне примене материјалног права, према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20).

Тужилја је поднела одговор на ревизију туженог.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 15/21 од 15.09.2021. године, није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуда Апелационог суда у Београду Гж 4163/18 од 13.06.2018. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), Врхони касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је у конкетном случају поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП, примењују се одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14, која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Тужба ради утврђења права својине поднета је 19.02.2008. године и као вредност предмета спора у тужби је означен износ од 100.000,00 динара. Пре почетка расправљања о главној ствари, на рочишту од 09.02.2009. године, тужилац је као

вредност предмета означио износ од 3.200.000,00 динара коју је суд прихватио, а тај износ представља динарску противвредност од 38.352,70 евра (на дан подношења тужбе 1 евро је вредео 83,4361 динар). Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 13.06.2018. године.

С обзиром да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

У конкретној ситуацији ценећи све околности трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију, сходно члану 154. став 1. ЗПП, па је одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић